

И кражба ангелска... (когато порастете
 Вий съ повече успѣхъ сърдцата ще крадете).
 Завиждамъ ви, дѣца; напомнямъ си и азъ,
 Кога съмъ радости испитвалъ като васъ,
 Печалаялъ съмъ трофеи и същитѣ побѣди
 Надъ вопкитѣ незрѣли на нашитѣ съсѣди;
 Когато бѣхъ честитъ и въвъ живота новъ,
 Незнаяхъ що е скръбъ, умраза и любовъ,
 И вѣрвахъ въ единъ Богъ тамъ горѣ въ небесата,
 Кой пали слънцето, наглѣдува земята . . .
 Кога безгриженъ бѣхъ, кога, щастливъ и простъ,
 Не се замислювахъ прѣдъ никакъвъ въпросъ,
 И тозъ животъ не бѣ за менъ една проблема
 Обгърната съсъ мракъ, коя отгадка нѣма,
 И никой нѣмахъ азъ порутенъ йощ' кумиръ,
 И бѣхъ най веселъ гостъ на жизненния пиръ,
 И бжджето ми съ надежди бѣ богато,
 Кат' съ кичоритѣ туй дръвче отъ васъ обратно;
 И любяхъ всичко азъ въ вселенната широка:
 Въздухъ, свобода, звѣръ, човѣкъ, (освѣнъ урока
 По аритметика и селския пждар!).

Дѣца! що не бихъ далъ да имахъ пѣрвий жаръ
 Въвъ чувствата, въ кръвта; отъ зло да не разбирамъ
 И въ нищо изворъ живъ отъ щастье да намирамъ.
 Въ смѣха да сѣщамъ драгостъ и въ съня—покой,
 А празникъ дойде ли — цѣль свѣтъ да бжде мой.
 А не като сега, съ безчувствие по челото,
 Да срѣщамъ равно азъ и злото и доброто,
 Зората и нощта, декемврия и май —
 Въ природния триумфъ душа ми да ридай.
 Дѣца! отдалъ бихъ азъ — тѣй смазанъ, безутѣшенъ, —
 (Прости ми, Боже мой, тозъ егоизъмъ грѣшенъ).
 Широки си мечти, полетитѣ си смѣли,
 И тежкий капиталъ отъ званья, опитъ зрѣли,